

18. ŽIVOT SVAŘÉ KATERÍNY

(60. lístek - str. 1)

Zdáše se jíci, téj věhlasné
panné, by i bez omyle,
by na krásči sieni byla.
než ji viděl kdykto živý.
Na téj bicechu dívce dívky
zdělány z bohatéj ménou:

dno z bytyl, z adamantov stěny
spojovány bicechu v zlatě,
v nich mnoho okénec bohaté
z smaragduov i z safierov bicechu,
v nichžlo mnoho skla sít skvětchú
drálych kamennou činnouc
jocham i rhinové,
turkat, sardin, palejs v sloni,
jespisové, kalcedoni,
topas, granat, kryzolit,
amunitsky, margariti,
způsobení přečls lepē

Tudiež na téj steni sklepi
slunce, měsíc, při tom hvězdy
podobenství týmž jédy cesty
svícechu jakož Boží mocí
du na nebi dinem i noči,
časuječe řecky chvíle.
Více drálych dívor v silic
vidě, v krásč sè hojicec.

uzře dve stolici stojicec
na vzelém slunci podlé sebe:
na jedněj Broh mociu i nebe
sediče v svém světlém trónč,
na druhéj v drálej koroně
Maria, jeho matka / slova,
archanelská císařová
...

Zdáše se jíci, téj věhlasné
panné, by i bez omyle,
by na krásči sieni byla.
než ji viděl kdykto živý.
Na téj bicechu dívce dívky
zdělány z bohatéj ménou:

dno z bytyl, z adamantov stěny
spojovány bicechu v zlatě,
v nich mnoho okénec bohaté
z smaragduov i z safierov bicechu,
v nichžlo mnoho skla sít skvětchú
drálych kamennou činnouc
jocham i rhinové,
turkat, sardin, palejs v sloni,
jespisové, kalcedoni,
topas, granat, kryzolit,
amunitsky, margariti,
způsobení přečls lepē

Tudiež na téj bicechu v zlatě
Slunce, množs, při tom hvězdy
podobenstvím množ giesezd (drály
nebeských těles)
bicechu, yokoz hory noczy
dn na neby dinem v mozy,
čožbiceče všecky chvíle.
Hiceče drálych dívor v silic
vydře v krajbiceře horyceče vidět, množs
uzře dve bicechov ystoyevceče uviděla
na vzelém slunci podlé sebe:
na goriebiceřu hude mociu z moh
biceře v biceřu horyceče vydře sedě
na druhéj v drálej koroně
Maria, jeho matka / z slova,
archanelská císařová.

Tehdy Maria spomocnice
pokynuji rukou k sobě,
ana v stýdlivéj porohé
jide jako blíz k nimu,
klekši i pokloni se jinu.
To pak Maria vidiči
vece: "Môj synu Židovci,
ké svěj choli dás vitanic!

Však vše, cí jest dokouňte
svému slavnu němua
a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,
sed si jako prostod siem,
obliecen jísa unohli dřazi.
Inled(Maria za paží

vzdvože Katerinu vzhůru
a říkue: "Hiz se neboju vzdoru,
ani žalost, ni nitro,
neb ič inoh syn k choti i k sluze
připal; jíž bud utěšena,
vše radosti nežkenu,
ale všechno smutku lišč." "

V tom řečení Syn Boží řík
zače jedno pětie časem
milym, sladkým, drálym hlasem,
jimž jíci srdce v zdraví zválči,
ják k nej, svých slov v slavnéj drázi
vece: "Vitaj, má přežadu!

Vitaj, moje choti ladni!
Dol se, vzdolené hleko,
ke mně, milá holubíčko!

žc: dovršení
svému slavnu němua

a to vecko naplnia,
což jíci kolček rozkázal."

Kristus vece: "Juž utízal
sem se o to, cž ju jasnu
Katerinu, velni křisnu,
elci sobě za chot vyzvolit.
I bude se tnnu siolii
u meni kraloráni včené." "

Katerina, klečkoc pěčně,
vece: "Môj mydlařsi králi,
dnes ja mi čistou v tali
tvéj milosti ponětij,

a jak ž nějepce unie,
suzným, větným srdcem zdravč,
tak chci tvéj milosti právě
snížiti do méj sunti mle." "

Telida tu Kristus téj chvíle
věni se jíci tak jasen
v oči i tak větmi křisem
množi okrasu v své tráti,
jakž ot jeho světěj záři

srdce jíci v těle hráješe.
Bez ronyta se zna jíce
v tak utěšené radosti,
o množi jakž z své mladosti
ani žela, ani stýčhalo;

po němž bicež vzdchala,
na toho zrakem hleděše.
A ten tak, jakž tu sedíče
s sví žmudkami naukou, v čile
vstav mohoru z křatocvile,

o němž svícechu zářni stěny,

Bydlo' sen včené osnoval,
obět' sem korunu schoval
u mén království v čistole".

Jakž tu ples v své sladké noře
skona protiv té dívici,

tak snem prsten z své pravici
i vloží jí jej přosed ruky.

...

Ó Ježi, kik tvá nevěsta
truechle stále obnázena
dle tvého slavěho jmena,
jakž si ubila bice toho,
mimo te necháte si
volit jiného chota.

Proto řeké muky pro te
míte i pokorné trpela,
neb tý studly jeje těla
měkkosti neliovách,
v tu žadoucí koži práchnu
bíci ze všelio ramene,

jakž od každého pramene
staníse sě vlašie Skoda
i nejednaká nedoba,
na jejem čisticiem těle.

Tot tu dle svého přítele
z šesti barev čistá mesla
u věrné nilosí nesla,

jakož věná milá svého
nositi jma dle milého.

První barvu nesla v spěchu,
ez ité liteci, jesto kvíčecu
u biele i v červeností,
té se obě v též žatosti

zimnívše, však krv nezbyvše.
ale k rásu svú pokryše,
zelenasta pravým studem,

ez před tím polanským bludem
stáše obnázena jsicí.
U pravé milosti vnič,
spenší svoji ruce k sobě,
zalivoňší očci obě,

blavu schívlyši, se tisk.
Nad niž ti pohané lisi
divoké bítie tvofechu,
od ničího ran sə noftechu
blesky z jaje oči jasnu
v horákých kropkách.

čili nečasní,
přes ité litici dle holosti.
Druhú barvu bez všej pesti
nesla dle jiných naději.

připravil přibytet

Ba, kteréj jest kdy nilosí,
byl který chot než té druhé,
cž jeje hětice naře
i do před polanskem skviseče,
na němzo čreni křiveč
barva ot jeje kve svatéj,
kterú ty panosé klaté
žkropiclu tu bělost sivkici?

Mezi tém pak minohu kvinc
růži bicest toho česa
znáti z konže i z massa,
jakž ē udrc zhlubněše,
množ od kosti vydravše
ostavily biceelu svuchu

ty pak zuntvývce na vichu
činichu sě bolestivé.
Páti barvu žalostivé
nesla dle ustavěnosti
svěnu choť vše k tiboti
jako justá věná slucha.

Nějedna batová dulta
když mukař bicelem mlefl
bolest ji k srdečku vaděteli.
Pod koži s krví naběhla,
modraše sč, stecku stahši,
mezi rany sě roprášši,

když mukař bicelem mlefl
nosí věrné barvy jeho.

První barvu v ohlídce
nesla, neboť líčka její,
jež kveta v bílé a v červeni,

jako muka pro mlečího
nosí věrné barvy jeho.

Tak nesla pro svého přítele
na znamení věrné líšky

z šesti barev čisté pásky,
zelenata se těl studem,

ze před tím polanským hudem
stáše domáha sylečna.

Frouci láškom malohnan,
seplivši své ruce k sobě,
zavření své oči obě,

mukař set na sobě mela.

V šestu barvu bice dospěla
by se oděla v též časy.

V též jeje žadoucí vlasys
tu také typičku za to,

iž sice dřáze nežá dalo
skvycelnu což ho jest na svět.

Ty sě u zvěstivé příteč
chvycelnu pojede pléc,

a kdež ti bicec meci,
ak kdež ti bicec meci,

než sice sě zapletečnu,
tu jé s plí vytřiniečnu.

pač zvězdimu jidice zasč
ostanicelu jí na masse,

mezi žm̄ zapletečnu,
než sice sě zapletečnu.

í s kříž bicele vytřiněčnu,

a kdež bicele kříž zasč,

zustávalo vblí v masce,

a tu v kri se bicele kříž,

í s kříž bicele vytřiněčnu,

na té poněž zbičovánč
na masce i v podlaze rane,

bicele, černé a zelené,
modře, žluté a červené,

Ba, která kdy byl mlejši
který chot než té druhé,
kdež kdy bicele tého maha
skveto se tu před pochany
a na než zakvitaly ranu
svatou krvouv červenou
krov orosouvu vrži
zkrupili tu bělost skvouci
Mezi tém mnohon krevouci
jde pacifacel zlořečou,

hylo žit v masce i v kříži
jok se hůdky v telo vlasti,
a ji od kosti vyrvaly

a na povrchni získavily
vunduňsi pak za chvili
černula se bolestivé

Páton barvu žalostivé
nesla kvíthi své věrnosti
svěnu choť vše k tiboti
vunduňsi pak za chvili

Nepredia zde podlžina
konkoli k seřeji določila,
mučou k seřeji določila,
pod kříž k ruky naběhla,

zde by myni která panina
hylo tak choci oddána,

a mezi rany rozdila se.

Nepredia zde podlžina
hylo pacifacel zlořečouci
Nezvěřin tonu v nitčen,
jednú z ruk jichž Katerina,

miňa dečta matěřina,
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

v němž ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

I' sedon barvu pak doypila
a něž výčam připjala si,

ježi libečné vlasys
mukař set na sobě mela.

každá v své vlastní postavě.

Ach, to množtu bohaté
břešti stany vše rozhlíza,

cž ta panna Bohu nulá

nutože srapeti to bít!

Drahé Izadry napíše

břešti ji dřívce zavdáno,

když ve snách by dokonáno

její stubenie s Tristranem,

jenž jest nad vše panem,

nimož mořnějšteho nene.

Duchu svatého rozžleně

v Jeje srdceku hoříše,

protoz, když horec noříše

čík z svých jasných očí.

Však tů mukou i tū číci

vejte srdcecko v ten česk

heropáti se za vláck.

Iedno ež vzdchlaše k Bohu.

koždá v své vlastní postavě.
Ach, to dříška tu bohaté

všechny stanu vše rozhlíza,

že ta panna Bohu milá

míře srapeti to bít!

Drahé Izadry napíše

předtím bylo jí podáno,

kabž ve snách bylo dokonáno

její srambeni s Tristranem,

jenž je nad vše panem

a nad něž není druhého.

Jíž Jiskra Ducha svatého

v srdci ohně rozžleně,

proto, ež slzy romila

přehoříce z jasných očí,

přes tu úzkost, přes tu muku,

jíž svíce ani milo

v té zlé chvíli neválala,

toliko vztalo Boha.

ještět se o žádného nikdy neptávaj a o žádného se nikdy neobude ani se dívat, avšak žádny

se jí ujistit nemůž. Nejdříve se opír, když se ji podepíre. Žádne mu shola za ně nesíhujem.

Mýt sime ten senosceče, jehožto kosa jest plikovaná sem i tam, avšak se nulky více nezvýpi

ni kamecem tvrdě myslí ni nulky hruď dohruď řeči ni peskem mnoho sunysků ni korenič

travým mnoho chyrosti. Mýt sime rataj /korať/ a zahrádnik rožkých řečov a mísit všechn

fenesel /češi lidí, jedny v druhé jedininy/, jedny z druhých přesazujem. Mýt činné jako ty.

Tkadlecetu, činit, naše budo /Alatkovský hřeben/ ke všem lidem připraveno jest Všechno,

což jest na světě, to my sví moži srošujem /kuníček/ a cosuňem. Žádneho podstat /pomoc,

zastání/ nepotřebujem. Nic se na tenku příze netrežem /metážeme/, nic se na barvy

neptám. Tak bělal jako černá, tak nám černá jako blankyná, tak nám zelená jako šera, tak

nám žlutá jako plavá. Nic sobe i lidí jedné barvy jíko drahé nevážim, aneb což se

znamená jich okrášení. Když s ně moži svého protivenske sečem, tu my ne nemůžem.

náć se oddáme. Tu fiola své mezi před námi neskryje sví rozkošní barvy k tě istavností.

Tu' litum krásí sví a bělostí před námi neuteče sví dobrá naděj. Tu ruze červená sví

šmarloun barvy v hotici milost nám se neopíre. Tu' řečet /jetel/ ni běčíčem ni člověka ni

bavinek, Jenž jest vše počest milost vodce, nám se neskryje. Tu' roníce polská sví

z umohých složení sví vysokú myslí nad se nám se nevyrážíme. Tu' blankyná charpený

lehpový/ neboli čakanový květ sví zlín rádejší neblí sví dokonalostí nám se neprotiví. Tu'

také pléška /hampejka/ sví nice hui /mizanu/, sví žlutu barvu, Jenž na haně vydána jest,

proti nám nezíče.

1. Charakterizujte obsah a umělecké prostředky obou legend.

2. Ve svatokateřinské legendě hledejte vztah k jiným staročeským památkám a pokusete se

o komparaci textu s novotěšinským přebasníčem Jirího Peláha (Odeon, Praha

1983).

3. Ve svatopokropské legendě sledujte funkci paralelismu. Pokud jde o popis Prokopova

zvěněšku, orientujte se na názor Josefa Hrabáka z předmluvy k jeho vydání textu

(in: Dře legendy z doby Karlovy, Praha 1959).

4. O problematice výkladu obou stečených ukázek ze svatokateřinského textu se dozvijte

v knize Eduarda Petříka Zaširovaná skutečnost (Ostrava 1972, s. 36-48). Srovnejte

též úvod Jana Lehlářa k překladu legendy (Praha 1983).

19. TZV. TKADLEČEK

(Kolem r. 1407.)

1. VYJEDNÁVÁNÍ

1. Charakterizujte umělecké prostředky textu a srovnejte jeho 1. a 2. ukážku po stránce jazykové.
2. K otáaze alegorie nastudujte pasáž v knize Eduarda Petříka Zaširovaná skutečnost (Ostrava 1972), zvlášť s. 122-127. Nejprve se však samu pokusete určit jméno vyjedněné poslední části první ukázky.
3. Srovnejte symboliku barev v uvedeném textu, v legendě o sv. Kateřině a v ukázkách z milostné hyrky.

1. Pokusete se o vysvětlení rozdílu mezi "Kadlecem" a skladbou Ackenmann ams Tuhunen. Nejnovějšíji přeložil Jaromír Povýšil pod názvem Oráč z Čech (Praha 1985), předtím Pavel Fisler jako Oráč a smrt (Praha 1938, 1974).

... Jáří jsem 'Kadlec' učením frátem, bez dráv, bez řámu a bez železa tkáli umí.
Jánek miž, jímž osoňi, jest z ptači kluč, přeze mň z rozléných zvýfai oděvu jest. Rosa,
roz, roli mou zkropuje, není obecní voda ani sáva o sobs, ale jest s obecnou vodou sunska,
nijož v svou potřebu jednuk nahoru, jednak doří i sem tam křipčí podvádám. A jsem z česk
české hlavou a nohama odevšad. Jméno mé práve jest sbíto a otkáno z osmní písmen
ibecedních. Písmě první něto jména na počátku jest z abecedy jednacé, a potom jest dva
a potom čtvrtá a poté třetí jest opět dvaceté a tned po něm devátá a poslední písmeno jest
lesáte.

... A jíž slýš Myt sime posel božic ruky, ke všem protivníkům brzký jednatel
upi a příkoram /zlatnat/ a hólká a kysk všechno stvořite. Myt sime senosec
hladistvých. Naše poselství, jenž je dělem, nikda darmo nene. Myt sime bičk, jehož sví
vude mřet a po něm velmi svět, jehož žádneho časem neminem. Myt sime ta hólká.